

«Το τσάκισμα της Αυτοπεποίθησης»*

Το ελεφαντάκι με το που γεννιέται στο τσίρκο, το δένουν από το πόδι με ένα πολύ χοντρό σκοινί. Καθώς προσπαθεί να φύγει, πληγώνεται και μετά από κάποιες προσπάθειες παραιτείται. Ταυτίζει το τράβηγμα του σκοινιού με τον πόνο και με την αδυναμία του να φύγει. Έτσι, όταν αργότερα μεγαλώνει και αναπτύσσει την εκπληκτική δύναμή του, δεν κάνει καμιά προσπάθεια να σπάσει το σκοινί, παρ' όλο που υπάρχει η δυνατότητα, γιατί, με βάση τις εγγεγραμμένες πρώιμες εμπειρίες του, θεωρεί δεδομένο ότι δεν μπορεί να φύγει.

Στον άνθρωπο δεν συμβαίνει ακριβώς έτσι, αλλά το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Από πολύ μικρή ηλικία οι γονείς ανεπίγνωστα το «δένουν» με πολλά μικρά νήματα. Μη, δεν μπορείς, δεν ξέρεις, πρόσεξε, θα πέσεις, θα το σπάσεις, θα κάνεις ζημιά, πάλι λάθος το έκανες, θα κτυπήσεις, είσαι αδύναμος, είσαι μικρός, θα μεγαλώσεις και θα μάθεις ... και, δυστυχώς, μερικές φορές χρησιμοποιούνται και τα ακόμη χειρότερα νήματα όπως: σαν τα μούτρα σου το έκανες, βλάκα, άχρηστε, ανίκανε, ανεπρόκοπε, δεν θα μάθεις ποτέ, είσαι ένα λάθος, μακάρι να μην σε είχα γεννήσει, εσύ θα με πεθάνεις... Και η εκπαίδευση που ξεκινά από το σπίτι, συνεχίζεται κάπως έτσι και στο σχολείο.

Με αυτόν τον τρόπο προιονίζεται η αυτοεκτίμηση, η αυτοπεποίθηση και ο αυτοσεβασμός του μικρού παιδιού. Το αποτέλεσμα είναι ο ενήλικας άνθρωπος να δυσκολεύεται να πιστέψει στον εαυτό του, στις ικανότητές του, διότι τόσα χρόνια, με φανερό ή και μεταμφιεσμένο τρόπο, του επικοινωνούσαν οι γονείς την αδυναμία και την ανικανότητά του. Και ενώ υπάρχουν οι δυνατότητες, ο άνθρωπος συχνά πιστεύει το ακριβώς αντίθετο, με αποτέλεσμα την ακινητοποίησή του. Ευτυχώς, αυτό το παιδαγωγικό κλίμα δεν κυριαρχεί σε όλες τις οικογένειες, ούτε ισχύει στον ίδιο βαθμό.

*Μικρό Απόσπασμα από το Βιβλίο του Ιάκωβου Θ. Μαρτίδη, *Τὰ μυστικά τῶν ἄλλων*, "Όσα θὰ ἄξιζε νὰ γνωρίζετε γιὰ τὴ σχέση σας, εκδ. Αρμός, σελ. 78-79.